

102. ԻՐԵՔ ՎԸՆՍԿԵ ՍԱՐ

Մին մարթու, մինգյել մին կնգան իրեք տղա յա ինձում: Տղեքը մըծանում են, փսակվում, հորը նան մորն անա ճոկվում, օրիշ տընդ ապրում: Մըրթըկնեգյ պըռավում են, կարում չըն հըրանց պահեն: Կնեգյը միշտ նըղսըրտվում ա, մարթն ասում ա.—Նըղսըրտվումիլ, դուլվումըս իրեք վընսկե սար օնընմ: Կնեգյը ամմեն հինչին տիմանում ա, պըկըսոթումը լոխ տանում, մարթն էլ առաշվա մնան սըերտ ա տամ, ըրխըլինցնում:

Մին օր էտ հլիվուրեն սուղան ծեն ըն տամ, տա քյիննամ ա, տընսնում հըրան իրեք տղեքը սուղեն հըլաթումը վըննը կացած, հըրան ըն եշում: Հըրցնում ա, թա էս հինչ խաբար ա, խեր ա, թա՝ շառ: Տղեքյն ասում ըն.—Մըղետե խեր ա, քըղետե գյոնդնմ չընք: Հնըրը խոսում չի, նի յա մնում սուղը, սուղյան հլիվուրեն ասում ա, վըեր հըրան տղեքը կյենգյատ ըն ըրալ, թա ճուկվելիս հնըն հըրան հըրանց վընսկան փայ չի տուվալ, ասում ըն իրեք վընսկե սար օնընս, մհհենգյ լոխ պիտի կյիրվի, ասըն, տընսնանք հիշտեղ ա քու վընսկետ: Հլիվուրն ասում ա.—Սուղն ապրած կենա, ես իմ վընսկե սարերըս իմ տղորանցըս ըմ հաշև ըրալ, մհհենգյ պենան տեղա ա կյամ, վըեր իրեք կտողնու քչև օնընմ:

